Nr. 16. 1933.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** — Gena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

Katowice, sobota, dnia 15 kwietnia 1933 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 16 marca 1933 r.

O Funduszu Pracy.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. (1) Tworzy się Fundusz Pracy.

(2) Fundusz ten ma na celu dostarczanie pracy lub środków utrzymania osobom, pozbawionym pracy, a nie posiadającym innych środków do życia, przedewszystkiem drogą uruchamiania gospodarczo uzasadnionych robót publicznych lub robót o znaczeniu publicznem.

Art. 2. (1) Znosi się Fundusz Pomocy Bezrobotnym, powołany na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

(2) Dotychczasowe prawa, zobowiązania i majątek tego funduszu przechodzą z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na Fundusz Pracy.

Art. 3. (1) Fundusz Pracy jest osobą prawną: siedzibą jego władz jest m. st. Warszawa.

(2) Preliminarz budżetowy Funduszu Pracy jest częścią składową preliminarza budżetowego państwowego. Prezes Rady Ministrów składa corocznie sprawozdanie Sejmowi o gospodarce Funduszu Pracy w ubiegłym okresie budżetowym oraz o jego stanie. Sprawozdanie to będzie częścią państwowego zamknięcia rachunkowego.

Art. 4. Cele swoje Fundusz Pracy spełnia przez:

a) gromadzenie i podział funduszów i świadczeń w naturze;
b) inicjowanie i współdziałanie w projektowaniu robót publicznych lub robót o publicznem znaczeniu, jako też wszelkich innych robót, mających wyraźne znaczenie dla zmniejszenia bezrobocia;
c) finansowanie robót, wymienionych powyżej w punkcie b);
d) prowadzenie akcji, zmierzającej do zwiekszenia stanu zatrudnienia;
e) prowadzenie i współdziałanie w prowadzeniu wszelkiego rodzaju akcji, mającej na celu zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1, w samodzielne podstawy egzystencji;
f) prowadzenie w miarę koniecznej potrzeby bezpośrednio lub za pośrednictwem organizacyj społecznych pomocy doraźnej dla osób wymienionych w art. 1, a nie objętych inną akcją pomocy.

Art. 5. (1) W zakresie zadań Funduszu Pracy, określonych w art. 4 pkt. b), uwzględniane będą przedewszystkiem roboty następujące: budowa i ulepszanie sieci komunikacyjnej (drogi, kanały, koleje żelazne, lotniska, porty), regulacja rzek i potoków, oraz meljoracje.

(2) Plan i kolejność robót zatwierdza Prezes Rady Ministrów.

Rozdział II.

Organizacja.

Art. 6. Zwierzchni nadzór nad Funduszem Pracy sprawuje Prezes Rady Ministrów.

Art. 7. Organami Funduszu Pracy są:

a) Prezes,
b) Komitet Naczelny,
c) Dyrekcja,
d) komitety lokalne.

Art. 8. Na czele Funduszu Pracy stoi Prezes, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 9. Organem współpracującym z Prezesem Funduszu Pracy jest Komitet Naczelny, powołany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 10. Zarząd Funduszu Pracy sprawuje Dyrekcja, powołana przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek Prezesa Funduszu Pracy.

Art. 11. Prezes Funduszu Pracy powołuje w miarę potrzeby komitety lokalne.

Art. 12. Do kompetencji organów Funduszu Pracy należy:

a) ustalenie wytycznych działalności Funduszu Pracy;

b) opracowywanie preliminarza budżetowego:

c) układanie planu i kolejności robót finansowanych przy pomocy Funduszu Pracy;

d) nadzór nad wykonaniem tych robót z punktu widzenia celów niniejszej ustawy;

e) spełnianie innych zadań Funduszu Pracy określonych w art. 4;

f) przygotowywanie sprawozdania o gospodarce Funduszu Pracy oraz o jego stanie.

Art. 13. Szczegółowy zakres działania Prezesa oraz skład i zakres działania Komitetu Naczelnego, Dyrekcji i komitetów lokalnych ustala statut Funduszu Pracy; statut ten nadaje Funduszowi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych i ogłasza go w Monitorze Polskim.

Rozdział III.

Środki.

Art. 14. Środki finansowe Fundusz Pracy czerpie:

a) z opłat, przewidzianych w art. od 15 do 26;

b) z wpływów z zaległości podatkowych, uiszczanych w naturze (art. 27);

c) z wpłat związków komunalnych (art. 28);

d) z dotacyj Skarbu Państwa;

e) z darów, zapisów i ofiar.

Art. 15. (1) Osoby, pobierające uposażenie służbowe, bądź stałe wynagrodzenie za najemną pracę, opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1 proc. pobranego całkowitego dochodu, osiągniętego z tych źródeł.

(2) Przepis powyższy dotyczy również osób, pobierających emerytury, renty lub zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, z przedsiębiorstw lub Monopoli Państwowych, bądź też ze związków komunalnych lub instytucyj prywatnych, jeżeli emerytura, renta, bądź zaopatrzenie wynosi więcej niż 59 zł miesięcznie.

(3) Przepis ustępu 1 niniejszego artykułu nie dotyczy:

a) osób, pobierających zaopatrzenie inwalidzkie na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 238);

b) robotników, zatrudnionych w gospodarstwach rolnych oraz

c) osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwach rzemieślniczych (w rozumieniu art. 142 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), posiadających karty rzemieślnicze i wykupujących świadectwa przemysłowe VIII kategorji przemysłowej.

(4) Pracodawcy, zatrudniający pracowników, o których mowa w ust. 1, uiszczają na rzecz Funduszu Pracy opłatę w wysokości 1 proc. zarobków, uposażeń i wynagrodzeń, wypłacanych tymże pracownikom. Przepis ten nie dotyczy Skarbu Państwa oraz związków komunalnych, z tem jednak zastrzeżeniem, iż poszczególne przedsiębiorstwa związków komunalnych uiszczają przewidzianą opłatę w wysokości 1 proc. zarobków, wypłacanych pracownikom, o ile obroty tych przedsiębiorstw nie wchodzą w skład zwyczajnych budżetów związków komunalnych. Pracodawcy rolni uiszczają opłatę 1 proc. tylko od zarobków pracowników umysłowych.

(5) Organizacje wyznaniowe i społeczne, utrzymujące instytucje opieki społecznej, lub prowadzące akcję pomocy bezrobotnym, zwolnione są w tych dziedzinach swej działalności od obciążeń, wyszczególnionych w ust. 4 niniejszego artykułu.

(6) Dla kategorji zarobków, nie przekraczających przeciętnie 150 zł miesięcznie, Minister Opieki Społecznej ma prawo zastąpić opłaty, przewidziane w ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, opłatą ryczałtową.

(7) Do opłat, przewidzianych w niniejszym artykule, mają analogiczne zastosowanie przepisy art. 58 prawa o wykroczeniach z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 572).

Art. 16. Posłowie i członkowie Senatu opłacają na rzecz Funduszu Pracy 1 proc. swych diet.

Art. 17. Opłaty od notarjuszów, pisarzy hipotecznych i komorników oraz od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych: lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, techników i od innych samodzielnych wolnych zajęć zawodowych wykaz których ustala w drodze rozporządzeń Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami, wynoszą 1 proc. ich opodatkowanego dochodu z pracy zawodowej.

Art. 18. Osoby, pobierające dochody w postaci tantjem (art. 18 ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu art. 1 ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771), opłacają ne rzecz Funduszu Pracy 2 proc. od tego wynagrodzenia (tantjem).

Art. 19. (1) Opłaty od biletów wstępu pobiera się od biletów, sprzedawanych na wszelkiego rodzaju publiczne zabawy, rozrywki, widowiska i zawody sportowe. Opłaty te wynoszą od każdego sprzedanego biletu:

1.	w cenie od 0,26 zł	do 1 zł	0,05 zł
2.	„ „ „ 1,01 „	„ 2 „	0,10 „
3.	„ „ „ 2,01 „	„ 3 „	0,20 „
4.	„ „ „ 3,01 „	„ 4 „	0,30 „
5.	„ „ „ 4,01 „	„ 5 „	0,40 „
6.	„ „	powyżej 5 „	0,50 „

(2) Za opłaty te odpowiadają przedsiębiorcy.

(3) Opłatom tym nie podlegają bilety wstępu na zabawy, rozrywki i widowiska, urządzane:

a) wyłącznie dla żołnierzy,

b) przez zakłady naukowe, opiekuńcze i wychowawcze dla młodzieży szkolnej,

c) przez organa Funduszu Pracy,

d) przez instytucje i organizacje społeczne o ile większa część dochodu z tych imprez przeznaczona jest na pomoc dla bezrobotnych.

Art. 20. (1) Od stawek we wzajemnych zakładach (totalizatorze) urządzanych przez towarzystwa wyścigów konnych, pobiera się opłaty w wysokości 1 proc.

(2) W związku z tem w art. 7 ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) wstawia się po ustępie pier-

wszym postanowienie o brzmieniu następującem: „Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1/proc.“

Art. 21. (1) Opłaty od cukru, wprowadzonego na rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 50 groszy od 1 q.

(2) Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 22. (1) Opłaty od piwa, wprowadzonego an rynek wewnętrzny i obciążonego podatkiem spożywczym, wynoszą 25 groszy od 1 hl.

(2) Za opłaty te odpowiada producent.

Art. 23. (1) Żarówki elektryczne, nowe i regenerowane, wyrobu krajowego oraz sprowadzane z zagranicy, czy z W. M. Gdańska, podlegają opłacie w wysokości 15 proc. od wystawionego za nie rachunku za potrąceniem bonifikat, zwrotów i skonta kasowego.

(2) Do uiszczania opłaty obowiązane są następujące osoby:

a) przy produkcji żarówek w kraju — wytwórca,

b) przy sprowadzaniu żarówek z zagranicy — osoba, na której rachunek odbywa się odprawa celna,

c) przy sprowadzaniu żarówek z W. M. Gdańska — osoba, dla której według dowodów przekazowych przesyłka jest przeznaczona.

(3) Opłata od żarówek płatna jest:

a) od żarowek, wyrabianych w kraju, — w terminie obowiązku zapłaty najbliższej przypadającej po sprzedaży zaliczki na podatek przemysłowy,

b) od żarówek, sprowadzanych z zagranicy, — przy odprawie celnej,

c) od żarówek, sprowadzanych z W. M. Gdańska, — przy odbiorze w urzędach przekazowych.

Art. 24. (1) Opłaty od spożycia gazu do użytku domowego w lokalach, nie posiadających charakteru przemysłowego, wynoszą 5 proc. od sumy należności, wykazanej na rachunku, bez opłat za używanie gazomierzy i innych dodatkowych należności. Opłaty te obciążają kousumenta.

(2) W wypadkach sprzedaży gazu z automatów gazomierzy, opłaty wynoszą również 5 proc. od wykazanej sumy, a obciążają sprzedawcę.

(3) Za opłaty te w obu wypadkach odpowiada przedsiębiorca.

Art. 25. (1) W zakładach gastronomicznych i salach bilardowych, podlegających obowiązkowi nabycia świadectw przemysłowych, w myśl rozdziałów VII i VIII część II, lit. A taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) opłacie w wysokości 50 gr od osoby podlegają przebywający w tych lokalach w godzinach od 24 do 6, z wyjątkiem osób zarządzających i zatrudnionych w danem przedsiębiorstwie; postanowienie powyższe nie ma zastosowania do osób, przebywających w restauracjach kolejowych i bufetach kolejowych.

(2) Za opłaty te odpowiada przedsiębiorca.

(3) Opłaty powyższe na życzenie przedsiębiorcy mogą być zastąpione przez miesięczne opłaty ryczałtowe, ustalane na podstawie przeciętnych wpływów z tych opłat, osiągniętych w miesiącach poprzedzających.

(4) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu do zmniejszenia wysokości, względnie całkowitego zniesienia tych opłat dla niektórych kategoryj wymienionych wyżej zakładów.

Art. 26. (1) Opłaty od czynszu dzierżawnego osiągniętego z najmu mieszkań lub budynków w całości lub w części, niezależnie od ich przeznaczenia użytkowego, pobiera się w wysokości 0,5 proc. kwoty, odpowiadającej sumie każdorazowo wpłacanego czynszu.

(2) Opłatom powyższym nie podlega komorne z mieszkań 1 i 2 izbowych.

Art. 27. (1) Zaległości w państwowym podatkach: gruntowym, dochodowym, majątkowym spadkowym i od darowizn mogą być spłacane przez płatników równowartością świadczeń w naturze, o ile te świadczenia nie wypływają z obowiązku, wynikającego z części IV ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r Nr. 6, poz. 32).

(2) Świadczenia te mogą polegać:

a) na dostarczaniu materjałów, potrzebnych do wykonania robót, organizowanych przez Fundusz Pracy,

b) na dostarczaniu środków przewozowych,

c) na odrabianiu pewnej liczby dni roboczych lub wykonywaniu pewnej ilości pracy,

d) na dostarczaniu płodów rolnych, artykułów żywności, materjałów opałowych, włókienniczych i innych.

(3) Świadczenia te będą przyjmowane według miejscowych cen rynkowych.

Art. 28. Związki komunalne przekazują do Funduszu Pracy corocznie kwoty, odpowiadające:

dla gmin miejskich miast wydzielonych — 1 proc. ich budżetów zwyczajnych.

dla powiatowych związków komunalnych — 5 proc. ich budżetów zwyczajnych.

Art. 29. Opłaty, wymienione w art. 21 i 22 niniejszej ustawy, winny uiszczać osoby, obowiązane do zapłaty podatku spożywczego od cukru i piwa w terminach, ustalonych do zapłaty powyższych podatków spożywczych.

Art. 30. Sposób wymiaru, poboru i kontroli opłat, określonych w niniejszej ustawie, a w szczególności w odniesieniu do świadczeń w naturze, przewidzianych w art. 27, zasady przyjmowania i zaliczania tych świadczeń na poczet zaległości ustala Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 31. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania od podatku i opłat państwowych, pobieranych od artykułów spożywczych i opałowych, czy to zaofiarowanych na rzecz Funduszu Pracy, czy też nabywanych na rzecz tego Funduszu, jak również do zwalniania od opłat stemplowych, przypadających od umów, zawieranych przez Fundusz Pracy, bez naruszania uprawnień do przeprowadzania kontroli przez organa władzy skarbowej.

(2) Upoważnia się Ministra Opieki Społecznej oraz Ministra Skarbu do zwalniania robót, prowa-

dzonych przez Fundusz Pracy, od niektórych obciążeń podatkowych i świadczeń socjalnych.

Art. 32. Prawo przymusowego ściągania opłat, wymienionych w niniejszej ustawie, przedawnia się po upływie trzech lat od dnia płatności szczególnej opłaty. Czynności egzekucyjne przerywają bieg przedawnienia.

Art. 33. (1) Winni wykroczenia przeciw przepisom niniejszej ustawy o uiszczaniu określonych w niej opłat lub wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych karani będą grzywną do 2.000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej według innych przepisów.

(2) Do orzekania powyższych kar powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 34. W wypadkach, gdy istniejące ustawy o wykonaniu robót meljoracyjnych przewidują w kosztach tych robót obok udziału Państwa także udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności, a Fundusz Pracy pokrywałby w całości lub w części udział Państwa w tych robotach, udział samorządu lub udział zainteresowanej ludności może być spłacony albo w gotówce, albo świadczeniami w naturze.

Rozdział IV.

Postanowienia końcowe.

Art. 35. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu, Komunikacji, Opieki Społecznej, Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 36. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1933 r.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o pomocy bezrobotnym (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 664).

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: A. Prystor
Minister Spraw Wewnętrznych: Bronisław Pieracki
Minister Skarbu: Wł. Zawadzki
Minister Przemysłu i Handlu: Zarzycki
Kierownik Ministerstwa Komunikacji: M. Butkiewicz
Minister Opieki Społecznej: Hubicki
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Sew. Ludkiewicz

Wydział Powiatowy
Katowice
L.: Sm. II. — 2/7

„W miejsce dotychczasowego ławnika gminy p. Piotra Suchego wszedł w skład Zarządu gminy Roździeń-Szopienice p. Alojzy Czopa, którego na urząd ten zatwierdziłem na podstawie postanowienia § 84 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3 lipca 1891 r. — Zb. ust. pr. str. 233".

Katowice, dnia 5 kwietnia 1933 r.

Starosta
(—) Dr. Seidler

Wydział Powiatowy
Katowice
L. Sm. II.-2/10

Rada gminna w Nowej Wsi wybrała w dniu 7 lutego 1933 r. na stanowisko ławników honorowych: pp. Teodora Nowoka, urzędnika Kasy Chorych, rębacza Juljusza Chmiela, górnika Edwarda Böhma i kupca Fryderyka Kotzolta.

Wymienieni zostali na powierzone im stanowisko zatwierdzeni i zaprzysiężeni.

Katowice, dnia 30 marca 1933 r.

Starosta
(—) Dr. Seidler.

Wydział Powiatowy
Katowice
L. Sm. II.-2/6

Na podstawie §-u 84 ordynacji dla gmin wiejskich z dnia 3. VII. 1891 r. — zatwierdziłem p. Kaspra Korfantego na stanowisko honorowego ławnika gminy Przełajka.

Wymieniony złożył w dniu dzisiejszym zobowiązanie służbowe.

Katowice, dnia 30 marca 1933 r.

Starosta
(—) Dr. Seidler

Starosta powiatowy chrzanowski
Nr. wet. 14/8/33.

Zawiadamiam o stwierdzeniu wścieklizny w gminie Dubie u psa miejscowego pochodzenia.

Chrzanów, dnia 18. marca 1933.

Starosta Powiatowy:
Dr. Łęcki.

Inż. Jana Simona, kierownika Urzędu Katastralnego w Katowicach, zamianowano na Przewodniczącego Komisji Szacunkowej dla podatku budynkowego na okręg Urzędu Katastralnego w Katowicach, oraz na zastępcę **Inż. Ludwika Zajdla** kierownika Urzędu Katastralnego w Król. Hucie.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8